

Arrest

nr. 92 905 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. GOVAERTS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 14 november 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 6 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een moslim Tamil, afkomstig uit Oddumawady, gelegen in het district Batticaloa, Sri Lanka. U bent in het bezit van de Srilankaanse nationaliteit. U hebt een broer, S., die actief is in het Srilankaanse leger (SLA). U en uw familie zijn aanhangers van de politieke partij Sri Lankan Muslim Congress (SLMC) en van UNP (United National Party). In 2006 nam uw vader voor SLMC zelfs deel aan de lokale verkiezingen in Kooralaipattu West (district Batticaloa). Hij geraakte toen niet verkozen. In 2010 steunden jullie als aanhangers van SLMC bij de presidentsverkiezingen actief de kandidatuur van de voormalige generaal van het leger, Sarath Fonseka. De partijen SLMC, UNP en JVP (People's Liberation Front) steunden toen gezamenlijk diens kandidatuur. Uw vader was campagneleider in uw regio. Op 25 januari 2010 besmeurden onbekenden de muur en de voordeur van uw woning met olie. De volgende dag, op 26 januari 2010, vonden de presidentsverkiezingen plaats. Die dag werd door onbekenden een granaat naar jullie woning gegooid. U, uw jongere zus en uw ouders waren toen in de woning aanwezig. Pas op 27 of 28 januari 2010 deed uw vader aangifte bij de politie van het eerder incident van 25 januari 2010 toen olie naar uw woning werd gegooid. Twee dagen na de verkiezingen, op 28 januari 2010, probeerden onbekenden in een witte bestelwagen u te ontvoeren. Dankzij de tussenkomst van uw vrienden kon dit voorkomen worden. U vermoedt dat het hier om leden van de Karuna-groepering gaat. Deze steunden immers de kandidatuur van Mahindra Rajapakse. U dook hierna onder bij familie in uw dorp. Daar uw vader heel gespannen was door wat er gebeurd was, deed hij pas op 30 januari 2010 aangifte bij de politie van de granaataanslag op jullie woning van 25 januari 2010. Uw vader gaf toen aan dat het waarschijnlijk om dezelfde daders ging die op 25 januari 2010 olie naar jullie woning gooiden. Als gevolg van deze klacht kwam de politie langs bij u thuis en stelde vragen, ondermeer aan u. Op 5 februari 2010 kwam een onbekende u thuis zoeken. U was op dat ogenblik niet aanwezig. Op 5 maart 2010 contacteerde uw oudere broer S. uw vader om te zeggen dat u voorzichtig moest zijn omdat u bij de verkiezingen propaganda had gevoerd voor Fonseka. Dit was het laatste contact dat jullie hadden met uw broer S.. Sindsdien ontbreekt elke spoor van hem. In zijn kazerne zou hij niet meer verblijven. Van het leger vernamen jullie dat hij verlof had genomen. Hij is evenwel nooit bij jullie thuis aangekomen. U vreesde voor uw leven en op 10 april 2010 verliet u uw dorp en reisde u naar Colombo. Tot uw vertrek uit Sri Lanka in december 2010 verbleef u afwisselend in Colombo en Kandy. U leefde een teruggetrokken bestaan en kende daardoor in deze periode geen problemen. In december 2010 nam u vergezeld van een mensensmokkelaar vanuit Sri Lanka het vliegtuig naar een onbekend Afrikaans land. Daar verbleef u tot 13 november 2011 op drie verschillende voor u onbekende locaties. Met het vliegtuig en vergezeld door diezelfde mensensmokkelaar verliet u toen dit land en reisden jullie in november 2011 naar een voor u onbekend Europees land. Van daaruit reisden jullie over de weg verder naar België. Op 14 november 2011 kwam u in België aan en nog diezelfde dag diende u hier een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een militair naslagwerk over Operation Riviresa; een exemplaar van The Journal of the Sri Lanka Military Academie; een uittreksel uit het informatieboek van het politiekantoor Valaichenai d.d. 9 maart 2010 betreffende in hoofdzaak de verdwijning van uw broer S. en een vertaling van dit document naar het Engels; een uittreksel uit het informatieboek van het politiekantoor van Valaichenai d.d. 28 januari 2010 betreffende het besmeuren met olie op 25 januari 2010 van uw woning en een vertaling van dit document naar het Engels; een uittreksel uit het informatieboek van het politiekantoor van Valaichenai d.d. 30 januari 2010 betreffende de granaataanslag op uw woning op 26 januari 2010 en een vertaling van dit document naar Engels; een familiefoto; twee foto's van uw broer in het leger; twee foto's van de vernielingen aan uw woning door de granaatinslag op 26 januari 2010; verschillende documenten van de opkomst van uw vader voor SLMC bij de lokale verkiezingen van 2006; documenten betreffende de beroepsactiviteiten in het verleden van uw vader; een attest van het Peace Secretariat for Muslims d.d. 12 december 2010 aangaande uw steun voor de verkiezingscampagne van Sarath Fonseka en problemen die u hierdoor gekend hebt; een attest van de Justice of the Peace M. M. Ibrahim d.d. 25 augustus 2010 over uw politieke activiteiten en de redenen voor uw vertrek uit Sri Lanka; een attest van Mohideen Jummah Mosque d.d. 25 augustus 2010 over uw politieke activiteiten en de redenen voor uw vertrek uit Sri Lanka; een gecertificeerde kopie van uw geboorteakte en een vertaling naar het Engels van dit document; een gecertificeerde kopie van de geboorteaktes van uw ouders en een vertaling naar het Engels van beide documenten; een algemeen artikel over problemen tijdens de presidentsverkiezingen van 2010 in uw woonplaats Oddumawady; een kopie van uw identiteitskaart en een attest van de advocaat M.M. M.R. d.d. 9 juni 2012 over uw problemen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2010.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Sri Lanka en van uw asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo verklaarde u met een Srilankaans paspoort op naam van iemand anders in december 2010 vanuit Colombo eerst naar een onbekend Afrikaans land te zijn gevlogen, van waaruit u vervolgens op 13 november 2011 met een voor u onbekend paspoort naar een onbekend Europees land verder zou zijn gevlogen. Van daaruit zou u tot slot per wagen over de weg verder naar België zijn gereisd. Op 14 november 2011 kwam u in België aan (gehoorverslag CGVS, p. 6 tem 8). Aan uw bewering dat u op geen enkel moment tijdens uw reis te weten kwam welk Afrikaans land u aangedaan hebt, kan, gezien uw verblijf langer dan 10 maanden op niet minder dan drie verschillende locaties in dit land, geen enkel geloof gehecht worden. U slaagde er overigens ook niet in enige andere informatie over dit land te geven. Zo wist u niet welke taal ze daar spraken en kon u geen enkele plaatsnaam benoemen (hoofdstad, locaties waar u verbleef, etc.) (CGVS, p. 7 en 8). U slaagde er voorts evenmin in enige informatie te verstrekken (naam land, luchthaven en stad/regio, taal van het land, etc.) over de Europese bestemming die u per vliegtuig aandeed en wist evenmin met welke luchtvaartmaatschappij u toen vloog (CGVS, p. 8). Ook over de rest van uw reisweg tot België kon u geen enkele informatie verschaffen (CGVS, p. 8). U kon daarnaast evenmin enige informatie geven over de nationaliteit en de identiteitsgegevens (naam en voornaam, geboortedatum en -plaats) op het paspoort waarmee u van dit Afrikaanse land naar Europa reisde en wist evenmin of dit paspoort een visum bevatte (CGVS, p. 8). U zou niet in de mogelijkheid zijn geweest dit alles te controleren. De smokkelaar die u vergezelde zou immers tijdens de ganse reis dit paspoort in zijn bezit hebben gehad. U zou over al deze gegevens ook nooit door deze smokkelaar ingelicht zijn (CGVS, p. 8). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door de autoriteiten in de luchthavens van zowel dit Afrikaanse land als van het land van uw Europese bestemming, alsook door het personeel van de luchtvaartmaatschappij waarmee u reisde aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen - men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden -, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Indien u dit Afrikaanse land werkelijk met dit reispaspoort zou hebben verlaten, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de reisroute en de gegevens vermeld in dit document. U zou ook nooit tijdens deze reis bij identiteitscontroles op de luchthavens dit paspoort persoonlijk moeten tonen hebben. De smokkelaar zou dit tijdens deze reis steeds in uw plaats hebben voorgelegd (CGVS, p. 9). Ook hieraan kan maar weinig geloof gehecht worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat in de internationale luchthaven in Europa bij internationale vluchten de identiteit van alle reizigers strikt persoonlijk en individueel wordt nagegaan. Op deze regel zijn op zich geen uitzonderingen. Tot slot moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Het achterhouden van reisstukken maakt het tevens onmogelijk om uw reisweg na te gaan.

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd door enkele ernstige tekortkomingen, tegenstrijdigheden en onlogische elementen in uw verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op de zetel op het Commissariaat betreffende een aantal kernaspecten van uw asielrelaas. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat op 25 januari 2010 onbekenden uw woning met olie besmeurden (CGVS, p. 13). U stelde tevens dat uw vader op 27 of 28 januari 2010 van deze feiten aangifte deed bij de politie van uw woonplaats. Ter ondersteuning van deze verklaringen legde u een uittreksel neer uit het informatieboek van de politie van Valaichchenai d.d. 28 januari 2010 van deze klacht ingediend door uw vader. Tegelijkertijd gaf u te kennen dat op 26 januari 2010 een granaat naar jullie woning werd gesmeten en dat uw vader hiervan op 30 januari 2010 aangifte deed bij de politie van uw woonplaats. Ter ondersteuning van deze verklaring legde u eveneens een uittreksel neer uit het informatieboek van de politie van Valaichchenai d.d. 30 januari 2010. Hieraangaand dient vooreerst opgemerkt te worden dat het op zich weinig logisch en bijgevolg weinig geloofwaardig is dat van een granaataanslag gericht tegen een politieke activist op verkiezingsdag pas vier dagen na de feiten door de betrokkene bij de politie aangifte wordt gedaan. Dat uw vader, wanneer hij op 28 januari 2010 bij de politie van jullie woonplaats aangifte ging doen van het

besmeuren van jullie woning op 25 januari 2010, overigens naliet melding te maken van de granaataanslag op jullie woning op 26 januari 2010 (doch hiervan pas op 30 januari 2010 afzonderlijk aangifte ging doen bij ditzelfde politiekantoor), tast - gezien de gebrekkige logica van dit handelen - voorts op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake aan en maakt dat ook geen enkele bewijswaarde aan de door u in dit verband neergelegde documenten kan gegeven worden. Geconfronteerd hiermee geraakte u overigens niet verder dan te verklaren niet te weten waarom het zo ging (CGVS, p. 15).

Voorts waren ook uw verklaringen over de problemen van u en uw familieleden naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2010 evenmin eensluidend tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat de poging om u te ontvoeren op 28 januari 2010 het eerste probleem was dat u kende in Sri Lanka, dat het besmeuren van uw woning en de granaataanslag op uw woning pas hierna plaatsvonden en dat uw vader zijn problemen pas na deze verkiezingen begonnen (CGVS, p. 9 en 10). Later wijzigde u deze verklaringen en situeerde u het besmeuren van uw woning op 25 januari 2010 en de granaataanslag op 26 januari 2010 of op verkiezingsdag (CGVS, p. 12). Ook aangaande de verdwijning van uw broer S. strookten uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal evenmin. Zo gaf u bij het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal te kennen dat uw vader op 5 februari 2010 een laatste keer telefonisch contact met hem had, waarna niks meer van hem vernomen werd (CGVS, p. 2). Later tijdens hetzelfde gehoor verklaarde u evenwel dat het laatste telefonisch contact tussen uw vader en uw broer plaatsvond op 5 maart 2010 of een maand nadat een onbekenden bij u thuis naar u kwam vragen (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen hierover afgelegd, ontkende u voorgaande verklaringen te hebben als dusdanig te hebben afgelegd en benadrukte u nogmaals dat het laatste contact tussen beiden plaats had op 5 maart 2012, alsook dat u van deze datum heel zeker bent (CGVS, p. 16). Dit is evenwel uiterst bevreemdend gezien het door u in dit verband neergelegde politiedocument tevens 5 februari 2010 als laatste contact tussen uw broer en uw vader aanhaalt. Hiermee geconfronteerd stelde u verkeerdelijk dat op het origineel van dit document de datum van 5 maart 2012 staat genoteerd als tijdstip van laatste contact tussen uw vader en uw broer (CGVS, p. 16). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat op ditzelfde door u neergelegd document staat vermeld dat op 5 maart 2010 vier onbekenden naar uw woning kwamen om naar u te vragen, een gebeurtenis die u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dan weer op 5 februari 2010 situeerde (CGVS, p. 15 en 16). Gelet op bovenstaande verklaringen kan evenmin enige bewijswaarde gehecht worden aan dit politiedocument.

In verband met deze door u aangehaalde problemen van u en uw familieleden kunnen nog een aantal andere inconsistenties en tekortkomingen worden aangestipt. Zo is het vooreerst bevreemdend dat u van uw poging tot ontvoering op 28 januari 2010 geen aangifte deed bij de politie, terwijl, luidens uw verklaringen, van de granaataanslag op uw woning op 26 januari 2010 en van de verdwijning van uw broer na 5 maart 2010 wel aangifte werd gedaan bij de politie. In dit verband is trouwens ook opmerkelijk dat wanneer uw vader van voornoemde feiten op 30 januari 2010 en op 9 maart 2010 aangifte ging doen bij de politie, hij op geen enkel ogenblik, zoals blijkt uit de door u in dit verband neergelegde politieverklaringen, deze poging tot ontvoering ter sprake bracht. Opmerkelijk is tevens dat u enerzijds verklaarde sinds deze poging tot ontvoering op 28 januari 2010 uw woning te hebben verlaten en ondergedoken te hebben geleefd, terwijl u tegelijkertijd stelde dat u op een later tijdstip voor de granaataanslag op uw woning door de politie in uw woning werd gehoord (CGVS, p. 12 en 14). Weinig overtuigend is tevens dat over de granaataanslag op u en uw familieleden niet zou bericht zijn door de media in Sri Lanka, zoals u verklaarde (CGVS, p. 14). Gezien de ernst en het tijdstip van deze feiten, een aanslag gepleegd op verkiezingsdag tegen een lokale campagneleider van een belangrijke kandidaat bij de verkiezingen, mag verwacht worden dat hierover zou bericht zijn. Uw verklaring dat deze feiten ook niet aan de pers werden bekendgemaakt door het verkiezingsteam rond presidentskandidaat Sarath Fonseka, missen tevens elke logica (CGVS, p. 14). Aangaande de verdwijning van uw broer kan tot slot nog op andere tekortkomingen in uw verklaringen en de door u neergelegde documenten gewezen worden. Zo slaagde u er niet in andere juridische documenten in dit verband neer te leggen en bleek u de volledige naam niet te kennen of over de contactgegevens te beschikken van de advocaat die in deze zaak door uw vader in Sri Lanka werd ingeschakeld. Tevens vreemd is dat naar aanleiding van zijn verdwijning geen zaak voor de rechtbank werd ingeluid of mensenrechtenorganisaties en/of media-organisaties in Sri Lanka werden ingelicht (CGVS, p. 16). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas en de door u uiteengezette vluchtmotieven.

Volledigheidshalve dient nog gewezen te worden naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er wordt werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) die zich in de vluchtelingenkampen bevonden te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Van de ongeveer 11.600 personen verdacht van banden met het LTTE die na de oorlog zouden zijn opgesloten in 9 'rehabilitatie'- of detentiecentra (Protective Accommodation and Rehabilitation Centres, PARC), verbleven op 30 september 2011 nog ongeveer 1.000 personen in dergelijke centra. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 5 juli 2010 benadrukt in het licht van de gewijzigde situatie dan ook dat alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden of het Oosten van Sri Lanka is op zich niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming, terwijl dit nog wel grotendeels het geval was volgens de UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka van april 2009.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. De identiteit van u en uw ouders, uw familiale situatie, de beroepsactiviteiten in het verleden van uw vader, de politieke activiteiten in het verleden van uw vader voor SLMC en de militaire loopbaan van uw broer staan hier vooreerst niet ter discussie. Wat de rest van de door u neergelegde documenten betreft, met name de foto's van de vernielingen aan uw woning, het door u neergelegde krantenartikel en de attesten van Mohideen Jummah Mosque, het Peace Secretariat for Muslims, de Justice of the Peace M.M. Ibrahim en uw advocaat M.M. Mohamed Razick dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten slechts een bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. De door u neergelegde foto's hebben ook geen enkele objectieve bewijswaarde, aangezien hieruit niet kan worden afgeleid dat het hier om uw woning gaat en de vernielingen zichtbaar op deze foto's het gevolg zouden zijn van een granaatinslag die plaatsvond op 26 januari 2010. De door u neergelegde attesten vertonen niet alleen een sterk gesolliciteerd karakter, aangaande twee van deze vier attesten (Mohideen Jummah Mosque en Justice of the Peace M.M. Ibrahim) kan ook nog worden opgemerkt dat ze werden uitgereikt op 25 augustus 2010 en vermelden dat u het land bent ontvlucht, terwijl u, luidens uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, pas in december 2010 Sri Lanka verliet (CGVS, p. 5). Het door u neergelegde artikel handelt tot slot niet over uw persoon.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert aan *"dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoeker niet aannemelijk zou maken dat hij Sri Lanka heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade"* en onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen

en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat de middelen vanuit dit oogpunt zullen worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Waar verzoeker argumenteert *“dat de geloofwaardigheid van verzoeker niet ondermijnd wordt door een aantal onduidelijkheden met betrekking tot de door hem uiteengezette reisweg; dat deze onduidelijkheden immers los staan van de motieven waarom verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten; dat enkel deze motieven het voorwerp van het onderzoek door de bevoegde asielautoriteiten dienen te zijn”* benadrukt de Raad dat de reisweg wel degelijk een element is van de beoordeling van de asielaanvraag, minstens dient verzoeker aan te tonen dat hij nog in Sri Lanka verbleef op het tijdstip van de aangehaalde problemen. Voorts wordt van een asielzoeker verwacht dat hij meewerkt aan de asielprocedure, hij waarachtige verklaringen aflegt en alle inspanningen levert om deze te objectiveren.

3.2. Verzoeker legde een kopie van zijn identiteitskaart en een gecertificeerde kopie van zijn geboorteakte, alsook van de geboorteakten van zijn ouders neer, maar geen originele identiteitsstukken met foto ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit. Verzoeker staat evenmin zijn reisweg wat te meer klemt nu geheel ongeloofwaardig is dat verzoeker niet weet naar welk Afrikaans land hij het vliegtuig nam terwijl hij er bijna een jaar zou verbleven hebben (gehoorverslag CGVS, p.8-10). Verzoekers verklaringen op dit punt zijn manifest bedrieglijk. Dit tast zijn algehele geloofwaardigheid aan.

3.3. Verzoeker verklaart dat zijn familie aanhangers zijn van de politieke partij Sri Lankan Muslim Congress (SLMC) en van UNP (United National Party). Naar aanleiding van de verkiezingen waarbij zijn vader zich engageerde als campagneleider, werd de hele familie gevisieerd en belaagd door onbekenden, wat ontaardde in allerhande incidenten. Zijn huis werd met olie besmeurd, er werd een granaat naar zijn woning gegooid, er werd gepoogd om hem te ontvoeren, en zijn broer werd werkelijk ontvoerd en is sindsdien spoorloos. Ter adstructie van zijn asielrelaas legde verzoeker een militair naslagwerk over Operation Riviresa neer; een exemplaar van The Journal of the Sri Lanka Military Academie; een uittreksel uit het informatieboek van het politiekantoor Valaichenai betreffende de verdwijning van zijn broer S.; een uittreksel uit het informatieboek van het politiekantoor van Valaichenai betreffende het besmeuren met olie op 25 januari 2010 van zijn woning; een uittreksel uit het informatieboek van het politiekantoor van Valaichenai betreffende de granaataanslag op zijn woning op 26 januari 2010; een familiefoto; twee foto's van zijn broer in het leger; twee foto's van de vernielingen aan zijn woning door de granaatinslag; verschillende documenten van de opkomst van zijn vader voor SLMC bij de lokale verkiezingen van 2006; documenten betreffende de beroepsactiviteiten in het verleden van zijn vader; een attest van het Peace Secretariat for Muslims d.d. 12 december 2010 aangaande zijn steun voor de verkiezingscampagne van Sarath Fonseka en zijn problemen die hieruit voortvloeiden; een attest van de Justice of the Peace M. M. Ibrahim d.d. 25 augustus 2010 over zijn politieke activiteiten en de redenen voor zijn vertrek uit Sri Lanka; een attest van Mohideen Jumma Mosque d.d. 25 augustus 2010 over zijn politieke activiteiten en de redenen voor zijn vertrek uit Sri Lanka; een algemeen artikel over problemen tijdens de presidentsverkiezingen van 2010 in zijn woonplaats Oddumawady en een attest van de advocaat M.M. Mohamed Razick d.d. 9 juni 2012 over zijn problemen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2010.

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat door de commissaris-generaal niet wordt betwist dat verzoekers familie zich politiek engageerde, en in het bijzonder zijn vader als campagneleider. Echter kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers daaruit afgeleide problemen. De commissaris-generaal wijst terecht op tal van vaagheden, incoherenties en manifeste tegenstrijdigheden in

verzoekers verklaringen, die daarbij strijdig zijn met de inhoud van de stavingsstukken die verzoeker neerlegde. Verzoeker verklaarde dat zijn woning op 25 januari 2010 met olie werd besmeurd en dat er op 26 januari 2010 een granaat naar zijn woning werd gesmeten. Indien verzoekers vader vervolgens op 28 januari 2010 klacht indiende bij de politie, ziet de Raad niet in waarom hij toen enkel aangifte deed van het besmeuren met olie, maar niet van de veel ernstigere granaatinslag van twee dagen ervoor. Voorts zijn verzoekers verklaringen meermaals incoherent inzake de chronologie van de incidenten en de gebeurtenissen en paste verzoeker tijdens het gehoor meermaals zijn asielrelaas aan. Tenslotte wijst de commissaris-generaal terecht op een aantal onaannemelijkheden, zoals het feit dat er geen aangifte werd gedaan bij de politie van de poging tot ontvoering waar verzoeker het slachtoffer van was, dat de granaatinslag op zijn huis niet bericht werd in de media en dat verzoeker de naam niet kende van zijn vaders advocaat. Verzoekers asielrelaas kan niet overtuigen, noch worden de incoherenties en tegenstrijdigheden toegelicht. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

3.5. De talrijke documenten die verzoeker neerlegde kunnen de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. Neergelegde documenten moeten immers, om enige bewijswaarde te hebben, worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Aan de uittreksels uit het informatieboek van de politie, kan zoals hoger blijkt bezwaarlijk geloof worden gehecht gezien het lacunaire karakter en verzoekers fundamentele ongerijmdheden. De attesten die verzoeker neerlegde en waarin zijn asielrelaas bevestigd wordt vertonen bovendien een sterk gesolliciteerd karakter, en zijn in strijd met verzoekers verklaringen inzake het tijdstip waarop hij het land verliet. Voorts kan uit de foto's niet worden afgeleid wat de oorzaak was van de hierop afgebeelde vernielingen, en heeft het krantenartikel geen betrekking op verzoeker. Tenslotte dient nogmaals te worden herhaald dat het politiek engagement van verzoekers familie niet wordt betwist, en ook de professionele activiteiten van zijn vader en broer worden niet in twijfel getrokken.

3.6. Verzoeker voert aan *“dat de bestreden beslissing zich ertoe beperkt al deze beweringen ongeloofwaardig en onbewezen te noemen; dat er evenwel geen onderzoek is gebeurd naar de reële spanningen die in Sri Lanka bestaan tussen de huidige machtspartij en de partijen van de oppositie: dat er evenmin een onderzoek is gedaan naar de verdwijning van de broer van verzoeker; dat de echtheid van zulk feit door de bevoegde asielautoriteiten zou kunnen onderzocht worden; dat de bestreden beslissing aldus het beginsel van behoorlijk bestuur schendt, dat bepaalt dat de overheid een volledig onderzoek moet doen naar alle omstandigheden van de zaak.”*

3.7. Daargelaten dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 195-196) en geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792 van; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335), blijkt uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt tevens dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat verzoekers asielaanvraag niet grondig werd onderzocht kan dan ook bezwaarlijk worden weerhouden.

3.8. Voorts beperkt verzoeker zich in het uiterst summiere verzoekschrift tot het beknopt herhalen van zijn asielrelaas, doch onderneemt niet de minste poging om de bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.9. Tenslotte daargelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, maakt verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk omwille van zijn voorgehouden problemen in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Hij toont immers niet aan eerst alle vormen van nationale bescherming te hebben uitgeput. Verzoeker stond niet in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten en verklaarde zelf dat zijn vader aangifte kon doen bij de politie wanneer er incidenten plaatsvonden, en deze ook geregistreerd werden. Verzoekers vader is de kernpersoon in het politieke gebeuren van het gezin en verzoeker geeft niet aan dat hij thans problemen heeft.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker voert aan dat hij *“minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet; dat het willekeurig geweld immers nog steeds in Sri Lanka bestaat en niet beperkt is tot bepaalde steden of regio's; dat de huidige politieke situatie in Sri Lanka dermate onstabiel is. dat het risico op willekeurig geweld overal in het land bestaat”*.

4.2. Wat de veiligheidssituatie in Sri Lanka betreft blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier dat in juli 2011 door het UNHCR werd bevestigd dat zij vasthoudt aan de *“UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum Seekers From Sri Lanka”* van 5 juli 2010 waarin duidelijk wordt gesteld dat, gezien het einde van de vijandelijkheden en in het licht van de verbeterde mensenrechten- en veiligheidssituatie in Sri Lanka, Sri Lankanen geen beroep op internationale bescherming kunnen laten gelden enkel en alleen op basis van het risico op willekeurig geweld. Derhalve dienen alle asielverzoeken van Sri Lankaanse asielzoekers op hun individuele merites te worden beoordeeld. Verzoeker toont niet aan dat hij over een risicoprofiel beschikt, temeer nu hij niet afkomstig is uit het noorden van Sri Lanka, en in Batticaloa woonde. In zoverre verzoeker zich voor de de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus maakt hij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er wordt geen gegronde middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK